

РЕШЕНИЕ

№ 402

гр. Стара Загора, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно гражданско дело № 20235500500737 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Г. Т. Д., чрез адв.С. З. от АК – Стара Загора, против Решение № 101/ 16.08.2023г., постановено по гр.д. № 74/2023г. по описа на Районен съд – Раднево, с което се осъжда Г. Т. Д. да заплати на Д. С. К. на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД и във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в стрес и уплаха, които вреди са настъпили вследствие на извършени от Г. Т. Д. престъпни деяния на 14.03.2022 г. и 20.05.2022 г., установени със Споразумение от 28.11.2022 г. по НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево, ведно със законната лихва върху главницата от 14.03.2022 г. до окончателното погасяване на задължението; Присъдени са разноски и държавна такса.

Въззивникът обжалва първоинстанционното решение, като неправилно и необосновано. Счита, че правните изводи на първоинстанционния съд не кореспондират със събраните по делото доказателства и не били обсъдени в пълнота, както писмените, така и гласните доказателства. Излага подробни съображения.

Моли съдът да отмени обжалваното решение.

Въззиваемата страна Д. С. К., чрез адв.С. В. оспорва жалбата като неоснователна. Намира за правно несъстоятелни и неверни твърдения във

въззивната жалба. Излага съображения.

Моли съдът да потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноски пред настоящата инстанция.

Съдът, като обсъди направените в жалбите оплаквания и становищата на страните, предвид събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцата Д. С. К. твърди, че с влязло в законна сила споразумение по НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево ответникът бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 144, ал. 3, във вр. ал. 1 НК вр. чл. 26, ал. 1 НК за това, че се закарал с убийство на 14.03.2022 г. в с. К., ***, по телефона с думите „Ако не ми ги върнеш тези пари, ще ти режа с трион главата, малко по малко, докато умреш“ и на 20.05.2022 г. в с. С., ***, с жест с ръка, изобразяващ отрязване на врата и това закарване могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, за което му било наложено наказание 4 месеца лишаване от свобода, отложено с изпитателен срок. Твърди, че на 15.03.2022 г. ответникът се закарал на ищцата в с. К. по телефона с извършване на престъпление по чл. 330, ал. 1 НК - палеж на къщата ѝ в с. С., ***, като използвал изразите „ще ти запаля къщата и толкова... Аз ще стигна до края, войната е готова, ще видиш с какво е пълна тубата, с бензин.... ами жива заплаха е, сега ли разбра“, за което бил признат за виновен със споразумение и осъден на лишаване от свобода за срок от 3 месеца, също отложено с изпитателен срок. Закарната била записана на телефона след многократни подобни закани. Твърди, че по НОХД № 185/2022 г. на РС-Раднево ответникът бил признат за виновен и за престъпление лека телесна повреда на ищцата, но бил освободен от наказателна отговорност и му било наложено административно наказание по чл. 78а НК. Получавала многократни закани от ответника, с което била подложена на психически тормоз, тъй като по всяко време на денонощието получавала обаждания и съобщения от ответника. Майка ѝ била свидетел на закарните с убийство и много се притеснила. Твърди, че нанесената ѝ лека телесна повреда била свидетелство за сериозността на закарните на ответника, избягвала да си ходи на село, тъй като къщите им било наблизко и се страхувала да не осъществи закарните си. Твърди, че от това започнала да страда от безсъние, задух, състояние на безпомощност, страх за живота ѝ, като се наложило да посети психиатър няколко пъти, поради отключени паник атаки. Влошило се цялостното здравословно състояние, повишили се стойностите на жлезите,

тъй като страда от базедова болест. Били и предписани силни лекарства, които продължава да взема. Получавала спазми в стомаха от страха, било я страх да не се появи отново онкологично заболяване. За обезвредена на тези неимуществени вреди претендира сума от 5000 лв. Искането от съда е да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 5000 лв. за претърпените от деянията неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на деянието до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски.

Ответникът Г. Т. Д., чрез адв. З., оспорва иска като неоснователен. Твърди, че имало образувано НЧХД № 185/2022 г., по което получил наказание глоба за деянието от 15.03.2022 г. в с. С. и присъдени неимуществени вреди на ищцата, които продължавал да плаща чрез ДСИ при РС-Раднево по изп.д. № 12/2023 г. Сочи, че палеж на къща в с. С. бил невъзможен, тъй като ищцата нямала къща в това село. Счита, че записите от ищцата на телефона били в нарушение на конституционните му права, като имало данни за извършено престъпление по чл. 171, ал. 1 НК, поради което иска спиране на делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 5 ГПК и изпращане на материалите на РП. Твърди, че по въпросното НЧХД 185/2022 г. бил освободен от наказателна отговорност с наложено административно наказание глоба от 1000 лв., като настоящата претенция била същата като по въпросното НЧХД. Твърди, че претенцията на ищцата била неоснователна въпреки чл. 300 ГПК. Иска отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

За да постанови решението си РРС е приел от фактическа страна, следното: От приложеното НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево е видно, че с одобрено от съда влязло в сила споразумение, отразено в протокол от 28.11.2022 г., ответникът Г. Т. Д. е признат за виновен за извършване на престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК за това, че на 14.03.2022 г. в с. К., ***, и на 20.05.2022 г. в с. С., ***, като продължавано престъпление на два пъти, се закарнал на ищцата Д. С. К. от с. С., ***, с убийство, като на 14.03.2022 г. в с. К., ***, по телефона с думите „Ако не ми ги върнеш тези пари, ще ти режа с трион главата, малко по малко, докато умреш“ и на 20.05.2022 г. в с. С., ***, с жест с ръка, изобразяващ отрязване на врата и това закарване е могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 4 месеца, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от 3 години. Със същото споразумение ответникът е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 320а, ал. 1 НК във вр. чл. 330, ал. 1 НК за това, че на 15.03.2022 г. в с. К., ***, по телефона се закарнал на ищцата с палеж на къщата ѝ в с. С., ***, като използвал думите „ще ти запаля къщата и толкова, ... само гледай хвърлям една факла и върви търси полиция. Аз ще стигна до края, войната е готова, ще видиш с какво е пълна тубата, с бензин . , ами жива

заплаха е, сега ли разбра“ и това заканване би могло да предизвика основателно опасение за осъществяването му, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от 3 години.

От приложеното по делото НЧХД № 185/2022 г. на РС-Раднево, съдът е установил, че с влязла в законна сила на 07.12.2022 г. присъда № 43 от 21.11.2022 г., ответникът Г. Т. Д. е признат за виновен в това, че на 15.03.2022 г. в с. С., ***, след 20 часа на ул. ***, е нанесъл на ищцата Д. К. кръвонасядане по коремната стена и кръвонасядане по лявото бедро - лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание, без разстройство на здравето, чрез нанасяне на два шамара по лицето и един ритник в коремната област, за което на основание чл. 130, ал. 2 НК вр. чл. 78а НК вр. чл. 305, ал. 5 НПК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба. По това дело са присъдени неимуществени вреди на ищцата.

Съдът е приел, че ответникът Г. Т. Д. е извършил виновно противоправните две деяния чрез описания в диспозитива на споразумението по НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево механизми, за което е признат за виновен и му е наложено наказание по НК. Не е възможно гражданският съд да преразглежда тези въпроси, а следва да ги приеме за установени като част от фактическия състав на претендираното право, поради което и не е анализирал твърдения и възражения на ответника във връзка с тези обстоятелства /дали е извършено деянието от ответника, неговата противоправност и виновността на ответника/.

За установяване на причинените на ищцата неимуществени вреди, първоинстанционният съд е събрал гласни доказателства, писмени доказателства и заключение на СПЕ.

От показанията на св. Н. С. – майка на ищцата, съдът е установил, че преди заканите ищцата е била много добре здравословно, но след заканите е започнала да пие хапчета, за успокоение, за нерви, за гушата, за диабет и холестерол. След заканите ищцата е ходила на психиатри няколко пъти, като последния път бил тази година 2023 г. Ищцата е била неспокойна и изнервена, не спи спокойно, заспива на сутринта към 5 часа. Случвало се да бълнува докато спи и да казва „Майко, палят къщата“, не е можела да се движи сама от страх, поради което се е движила с приятеля й М. или със свидетелката. От показанията на свидетеля М.Е., живеещ на семейни начала с ищцата, съдът е установил, че след случките ищцата се е депресирала, станала е тревожна, не е можела да спи нормално, заспивала е чак на сутринта, отключила е паник атаки и е станала много раздразнителна. Приема лекарства заради заплахите, изписани й от психиатри. Сама не иска да ходи в с. С..

Разпитани са свидетели и на ответника. Свидетелката З.Т., знае, че конфликтът между ищцата и ответника е по повод взети от ищцата пари на заем от ответника, които не искала да му върне. Посочва, че ищцата постоянно звъняла на ответника по телефона. Звъннала му по телефона и да му предаде съболезнования за загубата на майка му. Свидетелката посочва, че ищцата е постоянно в село С. и се вижда с ответника, което я е карало да си мисли, че ищцата не е притеснена от ответника. Свидетелката е видяла ищцата в селото преди 2-3 дни, а твърди, че постоянно идва в селото с някакъв господин. Свидетелят И.А., също сочи, че конфликтът между ищцата и ответникът е възникнал от невърнат от ищцата заем на парични средства. Виждал е ищцата постоянно да е в село С. с майка си или с мъжа си.

От заключението на вещото лице по назначената пред първата инстанция СПЕ, съдът е установил, че при ищцата са налице високи прагове на фрустрация, емоционална лабилност, инсомния /безсъние/, хиперфагия, плач, апатия, страх да излиза. Вещото лице е установило по използваните психологични методи, че е налице психо-соматика, която предупреждава за сериозен емоционален проблем с диагноза разстройство на адаптацията, което е възможно да се развие и в посттравматично стресово разстройство. Разстройството в адаптацията се характеризира с невъзможност за планиране на бъдещето, безпокойство, тревожност, след преживяна стресогенна ситуация. А посттравматичното стресово разстройство се формира след преживяно силно стресиращо събитие. Непрестанно и неконтролируемо ищцата се връща мислено към случилото се, за секунди излиза от реалността и преживява случилото се посред бял ден. Това е било изключително стресиращо за нея и е започвала да се съмнява в себе си, което още повече задълбочава проблема ѝ. Вследствие на причинената психологична травма базисните разбирания на ищцата са били променени, а отношенията между нея и другите се са оказали напълно разрушени, а съществуващата преди травмата увереност в собствената и защитеност са се оказвали илюзия. Вещото лице е посочило какви лекарства приема ищцата, въз основа на рецепта от д-р З.Д..

Съдът е посочил, че самото престъпление по чл. 144, ал. 3 НК - закана с убийство, предполага търпене на обичайни неимуществени вреди от пострадалото лице, доколкото изисква да е възбуден основателен страх за осъществяването му в представите на пострадалия. Този страх действително при различните хора има различно измерение в зависимост от тяхното психично състояние. Съдът е отчел също, че ищцата е човек в зряла възраст, на 45 години, а търси присъствие от майка си или приятеля си, с който живее, когато посещава с. С.. Ответникът е на почти същата възраст като ищцата, на 44 години, млад мъж в разцвета на силите си, което в известна степен засилва

чувството на по-слаба защита у ищцата, с оглед установената нанесена лека телесна повреда и на фона на установените заплахи с убийство и палеж.

Съдът е намерил, че при така установеното наличие на противоправно поведение и настъпил от него вредоносен резултат за пострадалия ищец, следва да се определи обезщетение, чийто размер е свързан с критерия за справедливост, съгласно чл. 52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Справедливостта се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение, обусловени от съществуващата икономическа конюнктура в страната.

Съдът, с оглед икономическата обстановка в страната, както и с пряко установените настъпили вреди за ищеца като стрес и уплаха, е приел, че се налага обезщетяване със сума в размер около трикратния размер на средната работна заплата, тоест сума около 5000 лв., която напълно би задовредила очакванията на ищцата за обезвреда на реално претърпените от нея неимуществени вреди. По-нисък размер на обезщетението нито би могъл да постигне като крайна цел реална репарация на вредата, нито би имал за последваща цел въздържане от извършване на подобен род деликти. Намерил е, че претендираният размер на обезщетението от ищеца в размер на 5000 лв. е справедлив размер на обезщетение за подобен род деяние, при установените факти. Поради това съдът е уважил иска за неимуществени вреди до претендирания размер 5000 лв., заедно със законната лихва от датата на деликта - 14.03.2022 г. - първата дата на двукратно извършеното деяние, от което са започнали негативните последици у ищцата, до погасяване на задължението.

Въззивният съд изцяло споделя съображенията на районния съд, към които препраща на основание чл. 272 ГПК. Фактическата обстановка е установена правилно от районния съд.

От приложеното НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево е видно, че с одобрено от съда влязло в сила споразумение, отразено в протокол от 28.11.2022 г., ответникът Г. Т. Д. е признат за виновен за извършване на престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК за това, че на 14.03.2022 г. в с. К., ***, и на 20.05.2022 г. в с. С., ***, като продължавано престъпление на два пъти, се закарнал на ищцата Д. С. К. от с. С., ***, с убийство, като на 14.03.2022 г. в с. К., ***, по телефона с думите „Ако не ми ги върнеш тези пари, ще ти режа с трион главата, малко по малко, докато умреш“ и на 20.05.2022 г. в с. С., ***, с жест с ръка, изобразяващ отрязване на врата и това закарване е могло да възбуди основателен страх за

осъществяването му, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 4 месеца, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от 3 години. Със същото споразумение ответникът е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 320а, ал. 1 НК във вр. чл. 330, ал. 1 НК за това, че на 15.03.2022 г. в с. К., ***, по телефона се закарал на ищцата с палеш на къщата ѝ в с. С., ***, като използвал думите „ще ти запали къщата и толкова, ... само гледай хвърлям една факла и върви търси полиция. Аз ще стигна до края, войната е готова, ще видиш с какво е пълна тубата, с бензин . , ами жива заплаха е, сега ли разбра“ и това закарване би могло да предизвика основателно опасение за осъществяването му, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от 3 години.

Видно от приложеното НЧХД № 185/2022 г. на РС-Раднево, с влязла в сила на 07.12.2022 г. присъда № 43 от 21.11.2022 г., ответникът Г. Т. Д. е признат за виновен в това, че на 15.03.2022 г. в с. С., ***, след 20 часа на ул. ***, е нанесъл на ищцата Д. К. кръвонасядане по коремната стена и кръвонасядане по лявото бедро - лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание, без разстройство на здравето, чрез нанасяне на два шамара по лицето и един ритник в коремната област, за което на основание чл. 130, ал. 2 НК вр. чл. 78а НК вр. чл. 305, ал. 5 НПК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба. Присъдено е обезщетение на ищцата за претърпени неимуществени вреди в размер на 1000 лв. Въпреки, че неимуществените вреди не се изрично посочени в диспозитива на присъдата, безспорно е, че касаят деянията, за които ответникът е признат за виновен – кръвонасядане по коремната стена и по лявото бедро – лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдания от 15.03.2022г.

Неоснователно е оплакването на ответника в отговора му, че настоящия спор касае за същите вреди, за които вече е осъден да заплаща обезщетение.

Съгласно чл. 300 ГПК и чл. 413, ал. 2 във вр. ал. 3 НПК влязлата в сила присъда на наказателния съд /в това число и решение в производство по чл. 78а НК съгласно чл. 413, ал. 3 НПК/ е задължителна за граждански съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Влязлата в сила присъда или решение за освобождаване от наказателна отговорност по чл. 78а НК с налагане на административно наказание, по въпросите, които са елементи от фактическия състав на деликта по чл. 45 ЗЗД, обвързват съда и не следва да се установяват отново в гражданския процес.

В този смисъл по делото е безспорно установено, че ответникът Г. Т. Д. е извършил виновно противоправните две деяния, посочени в диспозитива на

споразумението по НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево, за което е признат за виновен и му е наложено наказание по НК. Гражданският съд не следва да преразглежда тези въпроси отново, следва да ги приеме за установени като част от фактическия състав на претендираното право. В този смисъл възраженията на ответника, направени в отговора му, чрез процесуалния му представител: че заканата за палеж на къщата било невъзможно събитие, защото ищцата нямала къща в селото; че ищцата записала на телефона си без съгласието на ответника разговора им, което било нарушение на конституционните му права и данни за престъпление, не следва да се обсъждат от съда, тъй като е налице влязло в сила споразумение, които е задължително относно извършеното деяние от ответника, неговата противоправност и виновността му.

За установяване на вида и размера на причинените на ищцата неимуществени вреди, са събрани доказателства. От показанията на св. Н. С. – майка на ищцата се установява, че преди заканите ищцата е била много добре здравословно, но след заканите е започнала да пие хапчета, за успокоение, за нерви, за гушата, за диабет и холестерол. Ходила е на психиатри няколко пъти, като последния път бил тази година 2023 г. Неспокойна е и изнервена, не спи спокойно, заспива на сутринта към 5 часа. Случва се да бълнува докато спи, не може да се движи сама от страх, поради което се движи с приятеля си М. или с майка си. От показанията на свидетеля М.Е., живеещ на семейни начала с ищцата, се установява, че след случките ищцата се е депресирала, станала е тревожна, не може да спи нормално, заспива чак на сутринта, отключила е паник атаки и е станала много раздразнителна. Приема лекарства заради заплахите, изписани ѝ от психиатри. Сама не иска да ходи в с. С..

От показанията на свидетелите З.Т. и И.А. се установява, че конфликтът между ищцата и ответника е по повод взети от ищцата пари на заем от ответника, които не му връща. Свидетелката Т.а твърди, че ищцата е звъняла често на ответника и му е звъннала да му предаде съболезнования за загубата на майка му. Свидетелката посочва, че ищцата е постоянно в село С. и се вижда с ответника, и според нея ищцата не е притеснена от ответника. Свидетелката твърди, че ищцата идва често в селото заедно с някакъв господин. Свидетелят И.А., също сочи, че виждал ищцата постоянно в село С., заедно с майка си или с мъжа си.

По делото е прието заключение на СПЕ, вещото лице по която е установило, че при ищцата са налице високи прагове на фрустрация, емоционална лабилност, инсомния /безсъние/, хиперфагия, плач, апатия, страх да излиза. Налице е психо-соматика, която предупреждава за сериозен емоционален проблем с диагноза разстройство на адаптацията, което е

възможно да се развие и в посттравматично стресово разстройство. Разстройството в адаптацията се характеризира с невъзможност за планиране на бъдещето, безпокойство, тревожност, след преживяна стресогенна ситуация. А посттравматичното стресово разстройство се формира след преживяно силно стресиращо събитие. Непрестанно и неконтролируемо ищцата се връща мислено към случилото се, за секунди излиза от реалността и преживява случилото се посред бял ден. Това е било изключително стресиращо за нея и е започвала да се съмнява в себе си, което още повече задълбочава проблема ѝ. Вследствие на причинената психологична травма, базисните убеждения на ищцата са били променени, а отношенията между нея и другите се са оказали напълно разрушени. Съществуващата преди травмата увереност в собствената и защитеност се оказва илюзия. Вещото лице е посочило какви лекарства приема ищцата, с препоръка за продължаване на специализираното наблюдение и работа с психотерапевт.

Както правилно е приел РРС престъплението по чл. 144, ал. 3 НК - закана с убийство, предполага търпене на обичайни неимуществени вреди от пострадалото лице, доколкото изисква да е възбуден основателен страх за осъществяването му в представите на пострадалия. Този страх при различните хора има различно измерение в зависимост от тяхното психично състояние. По делото са налице достатъчно събрани гласни и писмени доказателства за психичното състояние на ищцата, които установяват значително влошаване след извършване на престъпните деяния.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди следва да се вземат предвид: степента и характера на увреждането; периодът на възстановяване; неудобствата в нормалната дейтелност, водеща до негативна промяна в начина на живот и възрастта на ищеца. При обсъждане на всички обективни обстоятелства в случая: полученото значително увреждане на психическото здраве на ищцата, силно притеснение, безпокойство, тревожност, състояние на безпомощност, страх за живота и здравето, страх да се движи сама, безсъние в резултат на извършените от ответника престъпления, по време на инцидента и след това; възрастта на пострадалия; продължителността и степента на претърпените болки и страдания, които в някои аспекти продължават и до днес; причинените неудобства, свързани с ежедневието; нарушения житейски ритъм, при съобразяване с конкретните икономически условия, настоящият съдебен състав намира за справедлив размер на заместващото обезщетение на ищеца 5000 лв., както правилно е преценил и първостепенния съд. Обезщетението се дължи заедно със законната лихва от датата на деликта - 14.03.2022 г. до окончателното му погасяване.

Неоснователно е оплакването на въззивника в жалбата му, че съдът не обсъдил в пълнота писмените и гласни доказателства, както и, че изводите му

не кореспондирали със събраните по делото доказателства. Районният съд в решението си е обсъдил всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, разгледал ги в съвкупност и е направил обосновани правни изводи. Възражението на въззивника, че съдът не открил производства по оспорване на отделни писмени доказателства, а безпроблемно ги приел като годни е голословно и неоснователно. Първо не се сочи кои точно доказателства ответникът е оспорвал, за да може да провери въззивния съд твърдението му за допуснато процесуално нарушение. На следващо място, в случай, че съдът е допуснал някакво процесуално нарушение в първата инстанция, ответникът е разполагал с процесуално право да направи отново това искане пред въззивния съд, но такова искане въззивникът не е направил в жалбата си. Твърдението на въззивника за заинтересованост на свидетелите на ищцата и обективност на свидетелите на ответника, съдът намира за неоснователно. Свидетелите на ищцата – майка и и мъжът, с който живее на съпругески начала са хората, които имат най – преки впечатления за обстоятелствата, които установяват по делото. Техните показания относно претърпените неимуществени вреди от ищцата се подкрепят изцяло от заключението на вещото лице по назначената СПЕ. От друга страна свидетелите на ответника – съседи в с. С. нямат никакви преки впечатления за психическото състояние на ищцата, но също установяват, че ищцата, когато отива в с. С. винаги е заедно с майка си или съжителя си, което е в съответствие с показанията на другата група свидетели, че ищцата се страхува да отива на село сама, без придружител.

Заключението на вещото лице по назначената СПЕ, обсъдено заедно с показанията на свидетелите на ищцата напълно установява твърденията в исковата молба за претърпени неимуществени вреди от Д. К., изразяващи се във влошаване на психическото и състояние, силна тревожност, безпокойство и притеснение, страх за живота и здравето, безсъние.

Неоснователно е и оплакването, че съдът е присъдил разноски на ищцата без да е представен списък с разноски от пълномощника и. По делото на районния съд е приложен списък с разноски на ищцата от 10.08.2023г., денят на проведеното съдебното заседание, в което делото е обявено за решаване. Въпреки, че списъкът на разноски е приложен след протокола за с.з., часът на входиране на молбата, с която е представен е по-ранен от часа на съдебното заседание. От друга страна, дори да не е представен списък с разноски от пълномощника на ищцата, след като пълномощникът и е направил искане за присъждане на разноски, което е записано в протокола от съдебно заседание на 10.08.2023г., съдът е следвало да се произнесе по разноските.

Предвид изложените съобщения, въззивната инстанция намира, че въззивната жалба е неоснователна. Решението на районния съд като правилно

следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемата следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция в размер на 1000 лв. за адв. възнаграждение, съгласно представения списък и доказателства.

Водим от горните мотиви, Окръжният съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 101/16.08.2023г., постановено по гр.д. № 74/2023г. по описа на Районен съд – Раднево.

ОСЪЖДА Г. Т. Д., ЕГН *****, от с. С., ***, *** да заплати на Д. С. К., ЕГН *****, от с. С., ***, ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 1000 лв. (хиляда лева), представляваща разноски за производството пред въззивния съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____